

Concepție grafică copertă: Danion Vasile
Text coperta 1 jos: citat din *Floarea de asfalt*,
de Alexandra Svet - grafică: Alexandra Svet.
Redactor: Jiminy Bejan

Preluarea textelor (fie în formă tipărită – în ziare, reviste, foi parohiale – sau în formă electronică, pe blog-uri sau site-uri) este liberă, cu menționarea exactă a sursei citate. Pentru varianta în formă electronică se va prelua textul postat pe www.areopag.ro.

© Pentru prezenta ediție, Editura Areopag

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TAVITA

**Nădejdea mea în deznădejde : spovedanie
înlăcrimată / Tavita.** - București : Areopag, 2022
ISBN 978-606-9678-26-8

821.135.1

Tavita

NĂDEJDEA MEA ÎN DEZNĂDEJDE

Spovedanie înlăcrimată

Editura Areopag,
București, 2022

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
<i>Cuvânt de început</i>	9
Capitolul 1. Dar Eu... Eu te iubesc	15
Capitolul 2. Iluzia fericirii	23
Capitolul 3. O Dragoste... Altfel...	48
Capitolul 4. În abisul deznădejdiei. Bolnavă psihic	58
Capitolul 5. Dragostea care m-a ridicat	87
Capitolul 6. Credință... Nădejde... DRAGOSTE .	156
<i>Cuvânt de încheiere</i>	239
<i>„Cădem, ne ridicăm și mergem mai departe...”</i>	242
CANONUL DE RUGĂCIUNE LA VREME DE NECAZURI.....	248
ACATISTUL SFÂNTULUI GHERASIM KEFALONITUL, IZGONITORUL DEMONILOR.....	264
<i>Nota editorului</i>	283

Capitolul 1. Dar Eu... Eu te iubesc...*Martie 2021***Înviere**

Este primăvară. Din nou primăvară. Anotimpul renașterii, al Învierii. Mă bucur enorm de copacii care au început a înflori. Această primăvară mă face să cuget mai adânc la Înviere. Mă uit mereu la copacii care au început să zâmbească primăverii și nouă cu atâta dragoste și frumusețe prin florile lor minunate. Mă uimesc cum, pe acele crengi pustii, au răsărit flori atât de frumoase și mă gândesc că, dacă acest lucru s-a putut întâmpla cu copacul după o iarnă friguroasă, cu vânturi puternice, așa se întâmplă și cu sufletul omului care înviază din moarte.

Poate crezi la un moment dat că sufletul este gol și lipsit de orice floare frumoasă, bătut fiind de vânturi grele și de gerul aspru al suferințelor, dar iată că... de acolo, de unde credeai că nu o să mai răsară nimic frumos vreodată... sub acoperământul căldurii și Luminii Soarelui Hristos, încep să răsară primii boboci de floare...

Mă gândesc dacă nu cumva și pe copaci îi doare atunci când încep să apară primii boboci de floare pe crengile lor? Ori când bobocul se deschide? Mă gândesc că ar putea să-i doară... Poate și ei simt cum bucăți din ei se frâng, se rup... Poate simt chiar o durere de moarte... deși, din ei, se nasc așa flori minunate... Și totuși... poate sunt doar... durerile nașterii... Și când te gândești că an de an se întâmplă același lucru!... Poate că, în fiecare an, ei suferă dureri... durerile nașterii... Privindu-i și gândindu-mă la acești copaci, îmi dau seama că sfârșitul nu este în

moarte, ci există un ciclu constant al morții și al învierii pe pământ... Noi avem tendința să privim numai moartea, negândindu-ne că, de fapt, există o permanentă înviere din moarte pe pământ...

Spre exemplu... copacul... Toamna începe moartea lui. Îi cad frunzele ce s-au uscat și dispar încet, încet, până ce copacul rămâne cu crengile dezgolite. Iarna este și mai dură cu el. Vânturi reci și aspre îl înclină, uneori, cu multă forță, într-o parte și în cealaltă, de ai putea crede, de multe ori, că va fi scos din rădăcină, dar nu... el rămâne acolo, la locul lui, pentru că... Dumnezeu a dorit să-i mai lase viața... Dacă nu ai ști că el va înflori la primăvară, nu ai crede că, din crengile acelea goale și pustii, mai pot să răsară flori... Și... iată... că răsar... An de an... Și iată cum copacul învie din moarte... An de an... Așa se întâmplă și cu iarba și cu florile...

În lume este moarte la tot pasul, dar ea este biruită iar și iar și întregul pământ înviază mereu din moarte... De ce așa crede că totul se termină în moarte, când pot crede că totul se termină în înviere?!...

Și așa este și cu ziua, și cu noaptea, și cu ora, și cu clipa... Moare o oră, ca să învie o altă oră, moare o clipă, ca să învie o nouă clipă...

Nici noi, ca oameni, nu suntem scutiți de acest ciclu al morții și al învierii... Mai ales noi... Nu mai sunt cel de ieri sau cel de-acum o clipă... Am murit odată cu clipa și am înviat cu clipa cea nouă... Este adevărat că uneori noi, oamenii, ne putem pierde prin hățișurile morții mai mult timp... Dar niciodată nu este prea târziu ca să înviem. Mântuitorul de aceea S-a răstignit și a înviat, pentru ca, prin El, noi să putem învia iar și iar... De câte ori?... De câte ori este nevoie pentru ca, la sfârșitul vieții, moartea să

nu mai fie moarte, ci numai o trecere lină și luminoasă a sufletului înviat în lumea Bucuriei și a Înfloririi celei veșnice...

Noiembrie 2019

Minunea de A Fi

Este o Minune să fii pe acest pământ, o Mare Minune! Ne complicăm mult viața visând la lucruri nerealizabile și fugind de realitate. Realitatea din afară o vedem exact așa cum suntem în interiorul nostru. De multe ori deviem de la adevăr și vedem totul distorsionat, sau în parte distorsionat, adică nerealist, ceva ce ține doar de imaginația noastră, de părerea noastră. Această vedere falsă, de care ne-am agățat ca de propria persoană, nu ne face bine nici nouă personal, nici celor din jurul nostru. Ne-am creat acest imaginar ca să fugim de durere, dar ne doare și mai tare ruptura de realitate...

Adevărul este că Dumnezeu a creat toate bune foarte și așază lucrurile în viața noastră într-un mod bine știut de El, pentru a ne fi de folos. Depărtarea de Dumnezeu aduce minciuna, iluzia în sufletul nostru și întristarea sufletului totodată. Apropierea de Dumnezeu aduce tot ce poate fi mai frumos pentru noi și chiar tot ce nu ne-am imaginat vreodată că putem avea!... Suferim fără rost, pentru că suntem departe de El. Ne bucurăm de TOT și vedem Minuni la tot pasul, pentru că suntem aproape de El! Căutăm rezolvări la problemele noastre, ne încurcăm, ne pierdem, nu mai știm unde suntem, iar rezolvarea este cum nu se poate mai simplă: *Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă* (Matei 6, 33). Adică să-L căutăm pe Dumnezeu, să legăm o relație cât mai strânsă cu El și

toate celelalte se vor rezolva într-un mod extrem de simplu și subtil.

books

Este o minune că eu acum - scriu, este o minune că tu citești - acum!... Asta înseamnă că avem ochi, vedem, că avem simțire bună, că putem gândi, analiza, creierul nostru funcționează. Mare Minune! Mari Minuni sunt toate cele pe care le putem face, iar cea mai Mare Minune este aceea de a iubi! Minunile ni se par complicate și ne așteptăm să vină cu fast, cu nu știu ce pregătiri, într-un mod cât mai vizibil, dar Dumnezeu este atât de delicat, iar asemenea Lui sunt și lucrările Sale – delicate, smerite, simple. Lumea este plină de lucruri simple și delicate, adică este plină de Minuni!... Noi ne pierdem, căutăm în altă parte și pierdem tocmai esențialul. Dar ce Mare Minune este să Fii, să Fim!

Eu am trăit și departe de Dumnezeu, în întuneric, în mare suferință, un iad a fost pentru mine (atras prin alegerile proprii), dar, din Marea Iubire și Miloslivire a lui Dumnezeu, acum trăiesc multe clipe dintre cele mai Minunate! Nu sunt undeva în nirvana, nici zen... într-o „fericire” continuă. Sufăr! Suferința dispăre doar într-o altă Lume. Aici este lumea suferinței, dar acum pot găsi Bucuria și în cea mai grea suferință... Acum pot iubi mai mult decât mi-am dorit și imaginat vreodată. Acum am învățat să mă bucur de Minuni, de orice Minune.

În fiecare zi învăț să trăiesc, în fiecare zi renașc, în fiecare zi sunt alt om!... Cei care mă cunosc îndeaproape văd clar că sunt alt om în fiecare zi, iar eu știu sigur că, dacă nu era Mântuitorul Hristos cu Dragostea Sa, niciodată nu m-aș fi schimbat, iar eu particip și asist conștient la acest Nou din fiecare zi, din fiecare clipă, care apare în viața mea, la această Nouă

Naștere prin Hristos Dumnezeu, care DA, este posibilă, dar mintea nu o poate înțelege, ci doar inima o simte cu toată trăirea ei...

M-am schimbat în cinci ani cât nu m-aș fi schimbat în cinci vieți, slavă lui Dumnezeu! Lupt cu răul și urâtul din mine, că doar asupra lui am putere, îl pun în fața lui Dumnezeu și îi cer să mă curățească, ca să fiu omul pe care inima mea și l-a dorit întotdeauna, poate chiar și mai mult pentru că așa este Bunul Dumnezeu, dăruiește peste așteptările noastre!

Doresc din suflet ca toți oamenii să fie mereu Fericiți cu și în Iubirea Veșnică – Dumnezeu Cel Bun! Doresc ca toți oamenii să-L cunoască pe Bunul Dumnezeu, pentru că, odată cunoscut, nu ai cum să mai fii așa cum ai fost înainte. TOTUL capătă Sens, Bucurie, Nădejde, Iubire!

Iulie 2019

Prea fericită într-o lume atât de tristă...

Alexandru, soțul meu, mă privește cu ochii lui negri, adânci și mari, plini de sclipirea iubirii ce este vie de treisprezece ani și îmi spune:

- Râzi atât de mult! Mereu te văd râzând! Uneori îmi pari cam ciudată. Înainte nu erai așa. Nu știai să zâmbești deloc. Mi se pare ciudat pentru că ai căzut în cealaltă extremă. Ești total diferită, total opusă față de ceea ce ai fost... Ești prea fericită într-o lume atât de tristă!...

- Știu de ce sunt așa și mă bucur, dar nu-ți spun...

- De ce?! Parcă... ai fi îndrăgostită! Ochii tăi îmi spun că ești bine, pentru că altfel m-aș fi gândit să nu cazi iar; dar nu, tu ești fericită cu adevărat. Parcă ai fi o adolescentă, îndrăgostită...

- Da, sunt îndrăgostită...

- De cine?... Dumnezeu, Iisus?
- Da... De El, de tine, de oameni, de toți oamenii, de tot ceea ce este în jurul meu, de tot ceea ce trăiesc... Încep să iubesc și mă bucur... Tu nu râzi când mă vezi pe mine râzând?

- Ba da, mă faci și pe mine să râd.

- Asta e bucuria mea!

***

Salvatorul sufletelor noastre

Închisă într-un turn înalt, întunecos, parte a unui castel mare, părăsit... Frumoasă, dar cu ochii închiși. Nu vreau să mai văd ce este în jurul meu, deși nu văd nimic... Amplific întunericul... Lacrimi... Lacrimi se preling pe rochia albă, ruptă și murdară... Urlu! Urlu tare! Poate mă aude cineva, dar... nimic... Anii au trecut... Mulți... dar eu tot în turn sunt... Aș vrea să dispar! Să dispar pentru totdeauna ca să nu mai văd acest urât, acest întuneric... Închid ochii iarăși... Vreau să mor... Nu pot ieși de aici!...

N-am murit până acum, cu tot răul de aici... Ce pot face? Cine mă poate salva?... Un prinț... De-aș găsi acel prinț pentru mine... Prințule, vino! Se deschide un geam... Intră lumina! Mă orbește! Frumos! Frumosul meu! Pe Tine Te așteptam! Ce frumos ești! Iisus... Hristos... Tu! Tu ești Salvatorul meu! Te iubesc!...

Prințesa închisă în turn – sufletul omului. Rochia albă – haina de botez, ruptă și murdărită de păcat. Castelul – trupul, înecat în întunericul păcatului... Iar El, El Singurul Salvator al sufletului. Prințul sufletelor noastre.

***

Dar Eu... Eu te iubesc...

Urc... cobor... urc... cobor... și... cobor... cobor...

20

Sunt mică... mică de tot. Nu vreau să stau aici! Vreau să urc... să urc cât mai sus! Acolo unde pot atinge luna, soarele și stelele, aproape, cât mai aproape de... lumină. Sufletul meu luptă... luptă cu toate forțele lui să ajungă acolo. Și urc și cad... și iarăși urc și iarăși cad... și cad jos de tot...

Nu mai pot! Fericirea? Este, dar... unde?

Ce sunt? Unde sunt?

Nu mai vreau nimic! Nimic... Nici viața nu o vreau! Ce este viața fără fericire?...

Cad... Sunt una cu pământul...

- Sunt aici... cu tine!

Se aude ceva? Nu! Nu e nimic!

- Ba da!

Aud iarăși ceva. Ce glas este acesta?

O căldură... o mângâiere... o Dragoste mă cuprinde în gând, în inimă, în suflet.

- Nu ești singură!

- Dar... nu înțeleg! Cine ești?

- Sunt Eu! Tot Eu! Te-am vegheat mereu!

-Nu! Nu vreau! Nu Te vreau! Nu mai vreau pe nimeni! Vreau să fiu singură! Pleacă!

- Tu ai ales!

Aud în șoaptă:

- Eu te iubesc!

- Dar... de ce plângi, Doamne? Nu înțeleg! Ce vrei de la mine?

Mă înconjoară o căldură, o mângâiere, o liniște...

- Vreau să fii bine!

- Tu ești? Doamne...? Da! Tu... Tu ești...

Curg lacrimi, mângâiere, iubire, lumină, pace și liniște...

- Vreau să stau aici! Să fiu cu Tine mereu, Doamne! Ține-mă aici!

21

IPDIS | We know books
- Mergi iar unde ai fost și luptă! Luptă, pentru că ai un loc aici!

Noroi, lacrimi, durere...

- Voi lupta! Da... voi lupta! Pentru Tine voi lupta!

Cad... cad... cad...

Simt întuneric, dar... lumină, durere..., dar... mângâiere, însingurare..., dar... credință, ură, dar... dragoste...

Am urcat cât mai sus și am zis că fericirea este în lună, în stele și dincolo de ele. Am găsit-o, am atins-o, dar, când s-o strâng mai puternic în căușul inimii mele, a dispărut. O iluzie...

Și... am coborât, am coborât jos, jos... cât mai jos... în întuneric, în tristețe, în disperare, dar cu... Iubire. Nu mai vreau să ating luna, nici stelele, nici soarele. Te vreau pe Tine și ATÂT! Tu ești bucuria, Tu ești mângâierea, Tu ești iubirea și tot Tu mi Te dăruiești și îmi umpli sufletul de fericire... Și eu mă dăruiesc, dar eu nu am nimic. Nu-ți dau nimic, decât disperare, frică, ură, suferință, lacrimi... și atât...

- Asta vreau! Să-Mi dai suferința, să-Mi dai frica, să-Mi dai ura, disperarea și lacrimile! De aceea am venit: să ți le iau și să-ți dau atâta iubire câtă suferință ai avut sau... mai mult!...

- Dar eu... nu merit nimic din toate acestea!

- Dar Eu... Eu te iubesc!...

***

Capitolul 2. Iluzia fericirii

Întunericul depresiei...

2004

Of! Iar trei dimineța! Iar nu pot să dorm! Uf! Nu! Nu pot să dorm! Mă mănâncă pielea. Vreau să dorm! Vreau să dorm! Vreau să dorm! Nu-mi găsesc locul. Cred că este a zecea oară când mă întorc de pe o parte pe alta! Nu mai suport! Mă duc să beau o cană cu apă și mă așez iar în pat. „Ești groaznică! Nu reușești să faci nimic! Ești nebună!” Ce gânduri, ce gânduri...

***

August 2021

Sufăr de două nebunii. Nebunia Iubirii de Hristos și nebunia lumească. Care va învinge până la urmă?... Sigur că Nebunia Iubirii de Hristos!...

***

2004

Uf! O nouă zi! Și n-am dormit deloc azi-noapte. O să fie o zi urâtă. „Ești o nenorocită! Niciodată nu reușești să faci nimic! Nici să dormi nu poți!” Da, sunt o nenorocită, știu!... Sunt o nenorocită, o nenorocită...

Nu vreau să fac curățenie, n-am chef să ies afară, nu vreau pe nimeni! Ce mă enervează și mama... și taică-meu... și frații mei! Îi urăsc! Urăsc tot! Nu mai suport pe nimeni! Vreau să plec, vreau să dispar! Viața e urâtă! E groaznică! Nu mai vreau pe nimeni! Vreau să fiu singură! Singură mi-e mai bine! Mult mai bine!...

***

Simt că am găsit în sfârșit ceea ce am căutat toată viața! Unde? În omul de lângă mine... Doar în el am găsit lumina aceea care mă ajută și pe mine să fiu om. Doar în comuniune ne putem regăsi pe noi înșine, ne putem cunoaște pe noi, putem crește și putem fi atât de puternici, încât nimic să nu ne poată zdruncina vreodată.

***

2004

Iarăși noapte! Iar nu o să dorm! Somnul meu e groaznic! Nu mă odihnesc deloc bine! Mi-e frică! Mi-e frică de întuneric! Dacă se întâmplă ceva? Dacă poate cineva? Sau poate mor eu... Nu! Nici nu mai închid ochii! Mi-e frică să nu mor! Nu vreau să mor!...

Ceva ciudat se întâmplă cu mine! Nu înțeleg! De unde frica asta? De unde disperarea? De ce nu mai dorm? De ce nu mai vreau să văd pe nimeni? Nici măcar pe mine nu vreau să mă mai văd. Nu! Nu se poate!... Sunt OK! Sunt bine! Nu am nimic! Nu am nimic!... Mi-e frică!...

Iarăși dimineață! Iarăși nu am dormit bine! Ce mă fac? Înebbunesc! Simt că înebbunesc! Nu mai suport! Viața mea e un coșmar! Doamne, salvează-mă! Înebbunesc! Sunt nebună! Nu, nu mai pot! Unde să mă duc? Ce să fac? „Liniștește-te, liniștește-te!”, îmi spune un gând. Nu, nu pot să mă liniștesc deloc! Sunt disperată! Sunt disperată! Mi-e frică! Mai bine înebbunesc de tot decât să fiu așa! Nu știu ce se întâmplă cu mine! Nu înțeleg!...

***

Iunie 2021

Singurul lucru care îi lipsește cu adevărat omului de astăzi este curăția sufletului!... Ne întrebăm de ce

cădem în depresii. Ce este cu noi? Căutăm să ne regăsim în multe lucruri din lumea aceasta, dar nimic nu ne mulțumește... În loc să ne apropiem de sufletul nostru, ne depărtăm mai mult de el, punând prea mult accent pe ceea ce este material... Prea multă investiție într-un trup trecător!... Iar, prin aceasta, prea multă investiție în păcat! Acesta, păcatul, a alungat harul lui Dumnezeu de la noi. De fapt, noi ne-am îndepărtat de har prin păcate și nu ne-am dat seama! Cum să mai fii fericit când Harul, adică Fericirea, Pacea, Iubirea lui Dumnezeu, nu mai locuiește în tine?!...

Și, atunci, ce este de făcut?... Curățirea sufletului de păcate este calea prin care Harul poate veni înapoi, ca să locuiască în noi. Dar, cum să ne curățim? Imposibil pentru om, dar posibil pentru Dumnezeu!... Cum să facem atunci ca Dumnezeu să ne curățească? Să-I cerem acest lucru, dar să și facem noi ceva... Să mergem să ne recunoaștem greșelile cu rușine, cu durere, dar și cu demnitate și curaj în fața lui Dumnezeu prin Taina Sfintei Spovedanii, ca El să rupă lanțurile cu care eram legați de patimi, pentru ca noi să putem redeveni Liberi. Și, apoi, să ne hrănim ființa cu Dumnezeu prin Taina Sfintei Împărtășanii, să ne ținem de tot ce este ortodox, iar Dumnezeu va lucra.

Of! Nu sunt eu omul în măsură să dau sfaturi, dar mă doare să văd cum ne scaldăm în păcat și nu mai putem ieși din el! Mă doare pentru mine și pentru toți oamenii!...

Și, pe măsură ce trece timpul, observ că Sfinții Bisericii noastre Ortodoxe au dreptate în scrierile lor cu tot ce spun despre păcat. Din trăirea mea, îmi dau seama cât de mare dreptate au! De-aș fi știut de la început!... Nu aș mai fi păcătuat atât! Dar ce bine că